

Асѣнь Калояновъ.

По жътва.

Полето дрѣме въ зной и мжка,
подъ тежки оловни крила;
рѣката морна снага мѣкне,
на припекъ гърчатъ се тѣла.

Свѣтътъ — пустиня, не обажда
отнийде ехо, висне сводъ;
изрѣдко нейде гласъ се ражда,
тжжовенъ, сякашъ гласъ изъ гробъ.

Полѣхне вѣтъръ — листъ отрони,
за мигъ прохлада проясни
тжжовни, мрачни небосклони,
и пакъ задушни, тежки дни.

О, мжка легнала въ душата,
завпила страшни пипалѣ —
на хищна птица подъ крилата,
и нокти — въ мършави тѣла.

Л. Пѣвцовъ.

Между нивята.

Презъ богатствата несмѣтни,
сладъкъ плодъ на трудъ и потъ,
край мечти свети, заветни,
милъ животъ на цѣлъ народъ,

Съ бавни крачки заминавамъ
безучастенъ, мълчаливъ,
и на всичко чуждъ оставамъ
като звѣръ въ гората дивъ.

И скръбъ черна ме обзема,
и гори лице ми срамъ,
че и мощта ми нѣма
никаква намѣса тамъ . . .
